

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

ze skargi B. M.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem

Sądu Apelacyjnego z dnia 17 września 2009 r., sygn. akt I ACa (...)

wydanym w sprawie z powództwa B. M.

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 października 2010

r.,

zażalenia powoda (skarżącego)

na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 31 maja 2010 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. oddala zażalenie oraz zasądza od B. M. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego,**
- 2. oddala wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej B. M. w postępowaniu zażaleniowym.**

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 31 maja 2010 r. odrzucił, opartą na podstawie opisanej w art. 403 § 2 k.p.c., skargę B. M. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 17 września 2009 r., I ACa (...).

Powód, wnosząc o wznowienie postępowania argumentował, że w kwietniu 2010 r., podczas zapoznawania się w zakładzie karnym z aktami sprawy jego dotyczącej, odkrył, że znajduje się w nich adnotacja „głuchy”, gdy tymczasem dyrektor Zakładu Karnego zeznał na rozprawie, że powód jest osobą słyszącą. Ponadto lekarz więzienny, który stwierdził, że powód słyszy do odległości trzech metrów, nie jest specjalistą z zakresu audiometrii i fonometrii, z czego powód zdał sobie sprawę przeglądając akta sprawy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego powołana w skardze podstawa wznowienia nie zachodziła. W zażaleniu pełnomocnik powoda zarzuciła naruszenie art. 410 oraz 403 § 2 k.p.c., podnosząc że, wbrew ocenie Sądu, zachodziła powołana w skardze podstawa wznowienia. W konkluzji wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazane okoliczności faktyczne i środki dowodowe nie mogły uzasadniać wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 k.p.c.

Na podstawie powołanego przepisu można żądać wznowienia postępowania między innymi w razie wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, wykryte środki dowodowe muszą dotyczyć okoliczności faktycznych, które nie zostały stwierdzone w zakończonym postępowaniu, ponieważ strona nie miała wówczas możliwości powoływania środków dowodowych, a ich uwzględnienie spowodowałoby, że wynik sprawy mógłby być inny (zob. postanowienia SN: z dnia 10 kwietnia 1973 r., II CR 104/73, OSNCP 1977, nr 2, poz. 29; z dnia 7 listopada 1973 r., I CO 5/73, BSN 1974, nr 2, s. 24; z dnia 24 maja 1982 r., II CO 1/82, OSPiKA 1984, nr 2, poz. 27; z dnia 11 stycznia 2001 r., I PKN 703/00 OSNAPIUS 2002, nr 18, poz. 431). Takich okoliczności skarżący nie wykazał.

Problemy powoda ze słuchem były przedmiotem badania i oceny Sądu w zakończonym postępowaniu, w którym powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Miał więc możliwość dowodzenia swoich twierdzeń w tym zakresie. Nie można przy tym uznać, by nie mógł korzystać w zakładzie karnym. z akt sprawy. Niemożność skorzystania z okoliczności faktycznych i środków dowodowych opisana w art. 403 § 2 k.p.c. nie dotyczy zaś sytuacji, gdy istniała obiektywna możliwość ich powołania, a jedynie na skutek opieszałości, zaniedbań, zapomnienia lub błędnej oceny potrzeby ich powołania do tego nie doszło (zob. postanowienie SN z dnia 20 lutego 1999 r., II CKN 807/98, niepubl.).

Wobec powyższego rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego było prawidłowe, zaś zażalenie jako niezasadne podlegało oddaleniu. Z tego względu, na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ oraz art. 98 § 1 i 2 w zw. z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

Wniosek pełnomocnika powoda o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, niezawierający oświadczenia, że żądane koszty nie zostały zapłacone w całości lub w części, został oddalony, jako nieuzasadniony (por. postanowienie SN z dnia 14 października 1998 r., II CKN 687/98, OSNC 1999, nr 3, poz. 63).